

II.3 Actuariële richtlijnen

Op grond van artikel 10, vijfde lid van de Landsverordening ondernemingspensioenfondsen (A.B. 1998 no. GT 17) (Lop) kan de Centrale Bank van Aruba (de CBA) algemene richtlijnen geven ten aanzien van de inhoud van de actuariële en bedrijfstechnische nota, de door een actuaris samengestelde actuariële balans en verlies- en winstrekening en het actuariële verslag van een ondernemingspensioenfonds.

1 Inleiding

De Lop stelt het kader vast waarbinnen de ondernemingspensioenfondsen dienen te opereren. Belangrijk uitgangspunt is dat gedane pensioentoezeggingen te allen tijde nagekomen kunnen worden. Dit kader is bewust ruim geformuleerd. Het wettelijk kader zou voor wat betreft de financiële opzet kunnen worden samengevat met de volgende drie kernbegrippen:

1. de pensioenrisico's moeten prudent worden ingeschat;
2. de beleggingen van de middelen moet op solide wijze plaatsvinden; en
3. de financiering vindt plaats binnen het systeem van kapitaaldekking.

De ondernemingspensioenfondsen hebben daarbij een grote mate van vrijheid tot het voeren van een op de specifieke fondssituatie afgestemd beleid. Aanpassingen van het fondsbeleid aan veranderende economische of maatschappelijke ontwikkelingen worden daarmee mogelijk gemaakt. Aan de CBA zijn discretionaire bevoegdheden toegekend om te beoordelen of het gekozen beleid past binnen het wettelijke kader.

Naar de mening van de CBA is het gewenst meer inzicht te geven omtrent de wijze waarop zij omgaat met de aan haar toegekende discretionaire bevoegdheden. Daarom is besloten de hoofdlijnen van dat toezichtbeleid vast te leggen in de voorliggende "actuariële richtlijnen voor ondernemingspensioenfondsen". Aan de hand van deze richtlijnen kunnen het fondsbestuur, de deelnemers, de actuaris, de externe accountant en andere belanghebbenden nagaan of bij de vaststelling van de financiële opzet en de financiële positie van het fonds aan de richtlijnen van de CBA wordt voldaan.

2 Algemene opzet van de actuariële richtlijnen

In de actuariële richtlijnen voor ondernemingspensioenfondsen staan twee criteria centraal:

1. de financiële opzet van de regeling moet zodanig zijn dat de nakoming van pensioenverplichtingen voor de toekomst zoveel als mogelijk geborgd is; en
2. binnen de financiële opzet moet een minimumpositie worden gehandhaafd, die zoveel mogelijk de voortzetting van de regeling borgt.

De verantwoordelijkheid voor de uitwerking van de hoofdlijnen, rekening houdend met de specifieke situatie van het ondernemingspensioenfonds, ligt primair bij het bestuur van het pensioenfonds. Daarnaast heeft de actuaire van het pensioenfonds een verantwoordelijkheid aangaande de beoordeling van de toereikendheid van de voorziening pensioenverplichtingen in relatie tot het gekozen pensioen- en financieringssysteem en het gevoerde beleggingsbeleid. Tevens dient de externe accountant de financiële opzet van het fonds te betrekken bij het vormen van zijn oordeel over de getrouwheid van de jaarrekening.

Het ligt dan ook voor de hand dat de vertaling van de actuariële richtlijnen naar de concrete fondssituatie onderwerp van gezamenlijk overleg zal zijn tussen de diverse belanghebbenden. Tenslotte heeft de CBA vanuit haar toezichthoudende functie een beoordelende rol. Op grond van de Lop heeft de CBA de bevoegdheid bezwaar te maken tegen de financiële opzet en de praktische invulling daarvan.

3 Betekenis van de actuariële richtlijnen

Het eerste lid van artikel 10 van de Lop luidt als volgt:

“Overdracht of herverzekering van het uit de aangegane verplichtingen voortspruitende risico behoeft door een ondernemingspensioenfonds niet plaats te vinden, indien het fonds werkt volgens een actuariële en bedrijfstechnische nota, betreffende het te voeren beleid, waarbij de financiële opzet en de grondslagen waarop het rust, gemotiveerd omschreven zijn. De eerste volzin is niet van toepassing, indien de Bank tegen de nota bezwaar heeft gemaakt en aan dit bezwaar niet binnen een door de Bank te bepalen termijn op een haar bevredigende wijze is tegemoet gekomen.” Het voornoemde betekent dat eigen beheer alleen mogelijk is als de CBA geen bezwaren heeft tegen het (voorgenomen) financiële beleid.

In het derde lid van artikel 10 van de Lop is het kader voor de toetsing van de financiële opzet en positie vastgelegd:

“Het bestuur van een ondernemingspensioenfonds (.....) legt aan de Bank eenmaal in de vijf jaren of, zo deze zulks nodig acht, binnen kortere termijn een door een actuaire samengestelde actuariële balans en verlies- en winstrekening, alsmede een actuariel verslag, betreffende het fonds, over.”

Gezien de toegenomen volatiliteit van de financiële markten dient een pensioenfonds jaarlijks een actuariel verslag te verstrekken aan de CBA. Het actuariel verslag - voorzien van een verklaring van de externe actuaire - dient de ontwikkeling en analyse van de voorziening pensioenverplichtingen te bevatten alsook een opinie over de prudentie van de gehanteerde grondslagen. Tevens dient in het actuariële verslag ingegaan te worden op de punten die in deze richtlijnen aan de orde komen. Uit het actuariel verslag dient voorts te blijken dat de belangen van deelnemers en

gepensioneerden voldoende gewaarborgd zijn. De bezittingen van een pensioenfonds moeten, tezamen met de verwachte inkomsten (premies en beleggingen), steeds toereikend zijn om de aangegane pensioenverplichtingen te kunnen dekken.

De actuaris dient bij het beoordelen van de financiële opzet en positie van een pensioenfonds de volgende twee met elkaar verbonden invalshoeken te betrekken:

1. toetsing van de financiële opzet van de regeling en de toekomstige financiering daarvan, uitgaande van de continuïteit van de regeling; en
2. toetsing van de toereikendheid van de middelen van het fonds ter dekking van de over het verleden reglementair verkregen aanspraken.

De parameters die bij de vaststelling van de voorziening worden gehanteerd dienen onderling logisch en consistent te zijn en de keuze ervan dient prudent te geschieden. Van een prudente keuze van parameters is sprake indien niet alleen de waardering plaatsvindt op grond van de meest waarschijnlijke hypothesen, maar er ook een redelijke marge in acht wordt genomen voor mogelijk nadelige afwijkingen.

Het is primair de verantwoordelijkheid van het bestuur om aan het begrip prudent inhoud te geven. De actuaris en de externe accountant van het fonds hebben in dit verband een eigen professionele verantwoordelijkheid. De CBA heeft vanuit haar toezichthoudende functie een beoordelende en in voorkomende gevallen een corrigerende rol. In onderstaande paragraaf wordt toegelicht aan welke voorwaarden de pensioenvoorziening tenminste moet voldoen.

4 Beoordeling van de financiële opzet

Bij de beoordeling van de financiële opzet dient niet alleen te worden uitgegaan van waarnemingen uit het verleden. Ook verwachte ontwikkelingen, externe invloeden en voorgenomen wijzigingen in wet- en regelgeving die naar verwachting van invloed zullen zijn op de financiële positie van het fonds dienen in aanmerking te worden genomen.

Bij de beoordeling van de financiële opzet dienen in ieder geval de hieronder vermelde aspecten te worden betrokken.

4.1 Beschikbare sturingsmiddelen

Er moet rekening gehouden worden met de diverse sturingsmiddelen die het bestuur ter beschikking staan. Dergelijke sturingsmiddelen kunnen zijn (niet-limitatief):

- het wijzigen van de hoogte van toekomstige indexaties;
- het wijzigen van de hoogte van de toekomstige premiebatens;
- het wijzigen van het beleggingsbeleid; en
- de mogelijkheid tot herverzekering van (delen van) de verplichtingen.

Afhankelijk van de bepalingen in de statuten, reglementen en door het fonds aangegane overeenkomsten, alsmede het door het bestuur van het fonds gevoerde en gewenste beleid, zijn voornoemde sturingsmiddelen als geheel of gedeeltelijk inzetbaar te beschouwen. Op grond van artikel 2a, lid 2 onder g. van de Lop dienen in de statuten van een ondernemingspensioenfonds tenminste bepalingen te worden opgenomen, betreffende de wijziging van de statuten, ingeval de financiële toestand van het fonds daartoe aanleiding geeft. Het voornoemde wordt niet als een sturingsmiddel beschouwd door de CBA, hetgeen betekent dat bij de financiële opzet hiermee geen rekening mag worden gehouden.

4.2 De voorziening pensioenverplichtingen

Bij de berekening van de voorziening pensioenverplichtingen dient steeds uitgegaan te worden van prudente actuariële uitgangspunten die passen binnen de gehele financiële opzet van het fonds. Tegen die achtergrond dienen de ontwikkelingen met betrekking tot onder meer de levensverwachting en de marktrente nauwlettend gevolgd te worden. De certificerend actuaris dient ieder jaar vast te stellen dat de gehanteerde (actuariële) uitgangspunten voldoende prudent zijn en dat tegenover de berekende voorziening pensioenverplichting adequate dekking staat en daarmee de solvabiliteitspositie doorlopend toereikend is. De vastgestelde premie dient kostendekkend te zijn. Indien het fonds voorziet of redelijkerwijs kan voorzien dat binnen afzienbare tijd de vastgestelde premie niet toereikend zal zijn om de in de toekomst op te bouwen verplichtingen te financieren, kan niet met een voorziening op basis van de contante waarde van verkregen rechten worden volstaan. Er dient dan tevens een voorziening opgenomen te worden om de toekomstige verliezen te kunnen dragen.

Indien als gevolg hiervan de bezittingen minder bedragen dan de verplichtingen (inclusief de voorziening voor toekomstige verliezen), dient het fonds het premiebeleid aan te passen, dan wel andere sturingsmiddelen in te zetten, zodanig dat verwacht kan worden dat de onderdekking opgeheven wordt. De voorziening pensioenverplichtingen (inclusief de voorziening voor toekomstige verliezen) dient ten minste gelijk te zijn aan de in paragraaf 6 te bespreken ondergrens.

4.3 De (toekomstige) premies

De toekomstige inkomsten uit premies dienen in samenhang met de eerder genoemde (niet-limitatieve) sturingsmiddelen te worden gezien.

4.4 De (her)beleggingen

Er dient rekening te worden gehouden met wijzigingen in de beleggingsportefeuille die voortvloeien uit wijzigingen in het vastgestelde beleggingsbeleid.

4.5 De (toekomstige) kosten

Er dient rekening te worden gehouden met de toekomstige kosten van de uitvoering van de regeling voor zover deze ten laste van het ondernemingspensioenfonds komen.

4.6 Indexatie

Indexatie kan enkel plaatsvinden indien de financiële positie van het fonds dit toelaat.

4.7 Leeftijds(samenstelling) en draagvlak

Er dient rekening te worden gehouden met ontwikkelingen in de (leeftijds)samenstelling en de grootte van het draagvlak (deelnemers, gewezen deelnemers, gepensioneerden, nabestaanden). Afhankelijk van de (leeftijds)samenstelling en grootte van het draagvlak dienen de gevolgen voor het fonds van relevante risico's (zoals: renterisico's, langlevensrisico's, invaliditeits- en overlijdensrisico's, beleggingsrisico's en risico's van relatief stijgende kosten bij afnemend draagvlak) door herverzekering afdoende te zijn afgedekt.

4.8 De financiering van de gevolgen van diverse toekomstige ontwikkelingen

Hierbij moet worden gedacht aan loon- en prijsontwikkeling, franchise, sterfte, toe- en uittredingen, voor zover hiermee bij de overige onderdelen nog geen rekening is gehouden.

5 Sterftetafels

De sterftetafels dienen steeds te voldoen aan de eisen van actualiteit, prudentie en consistentie. Het pensioenfonds dient de voorziening pensioenverplichtingen op basis van prudente actuariële uitgangspunten te berekenen en de verwachte uitgaande kasstromen op basis van verwachte marktontwikkelingen. Dat houdt in dat het pensioenfonds de actualiteit niet veronachtzaamt, bijvoorbeeld als nieuwe relevante informatie beschikbaar wordt over de levensverwachting. Het pensioenfonds bepaalt de omvang van de verwachte uitgaande kasstromen, die voortvloeien uit de tot de datum van vaststelling opgebouwde pensioenverplichtingen, op basis van prudente sterftegrondslagen.

Het hanteren van fondsspecifieke ervaringssterfte voor het vaststellen van een grondslag voor het berekenen van de voorziening is enkel aan de grotere pensioenfondsen toegestaan, echter mits voldoende (ook cijfermatig) onderbouwd en door de externe actuaris ook als voldoende prudent beoordeeld. Van een groot pensioenfonds is sprake indien er tenminste 1.000 deelnemers (actieven en inactieven) zijn.

6 De minimumpositie

Uit paragraaf 4 blijkt dat een ondergrens gesteld wordt aan de voorziening voor pensioenverplichtingen. Deze ondergrens is de contante waarde van de over de achterliggende jaren reeds verkregen aanspraken (tijdsevenredige aanspraken). Met de in de toekomst nog te verkrijgen aanspraken hoeft geen rekening te worden gehouden. Wel dient rekening te worden gehouden met toekomstige verliezen en toekomstige uitvoeringskosten. Het gaat hierbij alleen om dat deel van de toekomstige kosten dat nodig is voor het afwikkelen van de opgebouwde verplichtingen zonder dat er verdere premie-inkomsten zijn (zogenaamde excasso- of uitbetalingskosten). Het te hanteren percentage voor excassokosten is afhankelijk van de omvang van de reserves. Een kleiner fonds zal een hoger percentage hanteren en vice versa.

In alle gevallen dienen de grondslagen die bij de vaststelling van de pensioenvoorziening worden gehanteerd op prudente wijze te worden vastgesteld. In beginsel dient bij de bepaling van de ondergrens bij een **standaardgeval** een rekenrente van maximaal 4% te worden gehanteerd. Een regeling wordt als een standaardgeval beschouwd, indien het fonds een impliciete dan wel expliciete toezegging heeft gedaan tot het in bepaalde mate waarde vast of welvaartsvast houden van de reeds verkregen aanspraken van alle betrokkenen, waarbij de verkrijging en/of de hoogte van de toeslagen nader bij besluit van het fonds wordt vastgesteld. Dit is de zogenaamde voorwaardelijke indexatie. Bij de vaststelling van de ondergrens dient het fonds uit te gaan van de reglementaire bepalingen over het toeslagbeleid.

Wanneer het gemiddeld gewogen rendement op lokale overheidsobligaties met een duur van 10 jaar of meer onder 4,5 procent daalt, dient de maximale rekenrente van 4 procent daarop te worden aangepast. Voor wat betreft de looptijd van de lokale staatsobligaties kunnen pensioenfondsden uitgaan van de oorspronkelijke looptijd van voornoemde staatsobligaties.

Voor een tweetal specifieke afwijkingen van een standaardgeval worden onderstaand aangepaste richtlijnen gegeven.

Bij regelingen zonder enige toezegging omtrent indexatie kan een hogere rekenrente worden toegepast. Voor bestaande beleggingen kan gedurende de looptijd uitgegaan worden van het werkelijke rendement of een voorzichtige schatting hiervan, en voor nog aan te kopen beleggingen (herbeleggingen) dient een voorzichtige schatting gemaakt te worden. De richtlijnen luiden als volgt:

1. voor aanwezige vastrentende beleggingen mag gedurende de looptijd uitgegaan worden van het effectief rendement, rekening houdend met het debiteurenrisico;
2. voor vastrentende herbeleggingen mag gedurende een beperkt aantal jaren een rekenrente gehanteerd worden die daalt van het gemiddeld gewogen rendement op staatsleningen tot de maximale rekenrente van 4 procent na verloop van een aantal jaren; en

3. voor (her)beleggingen in zakelijke waarden mag geen rekening gehouden worden met een hoger rendement dan de maximale rekenrente.

Onderstaand volgen enkele voorbeelden van toepassingen hiervan:

Een ondernemingspensioenfonds heeft haar vermogen van Afl. 1 miljoen belegd in staatsobligaties met een verwaarloosbaar debiteurenrisico. Betreffende obligaties worden na 5 jaar ineens afgelost. Het effectief rendement bedraagt 6%. Dit pensioenfonds mag bij het contant maken van de verplichtingen over de eerste 5 jaar een rekenrente van 6% hanteren. Voor de herbeleggingen na 5 jaar dient een rekenrente van 4% te worden gehanteerd. Stel dat de enige verplichting is om met zekerheid (dus onafhankelijk van het leven) over 10 jaar Afl. 1,5 miljoen uit te keren, dan bedraagt de contante waarde van deze verplichting Afl. 1,5 miljoen / $(1,04^5 \times 1,06^5)$ ofwel Afl. 921.288.

Een pensioenfonds heeft haar vermogen van Afl.1 miljoen belegd in staatsobligaties met een verwaarloosbaar debiteurenrisico die over 2 jaar afgelost worden. Over 2 jaar zal er dus Afl. 1 miljoen moeten worden herbelegd. We gaan er van uit dat het effectieve rendement over de eerste twee jaar 6% bedraagt en voorzichtigheidshalve dat dit in 5 jaren geleidelijk daalt naar 4%. Vanaf het derde jaar is het verwachte gemiddelde rendement 5,2%. De rekenrente is dan als volgt:

Contant maken gedurende:	Tegen een rekenrente van:
De eerste 2 jaren	6% (effectieve rente bestaande belegging)
De volgende 5 jaren	5,2% (de verwachte rente bij herbelegging)
De jaren daarna	4%

De contante waarde van dezelfde verplichting als in het vorige voorbeeld bedraagt dan Afl. 1,5 miljoen / $(1,04^3 \times 1,052^5 \times 1,06^2)$ ofwel Afl. 921.087.

Als in het vorige voorbeeld de herbelegging in zakelijke waarden gedaan wordt, dan wordt het schema als volgt:

Contant maken gedurende:	Tegen een rekenrente van:
De eerste 2 jaren	6% (effectieve rente bestaande belegging)
Vanaf het derde jaar	4%

De contante waarde van dezelfde verplichtingen als in het vorige voorbeeld bedraagt dan Afl. 1,5 miljoen / $(1,04^8 \times 1,06^2)$ ofwel Afl. 975.468.-.

Bij regelingen die voorzien in een *onvoorwaardelijke indexatie* volgens een voor het bestuur van het ondernemingspensioenfonds niet stuurbare index (bijvoorbeeld een loon-

of prijsindex) dient een lagere rekenrente dan de maximale rekenrente van 4% gehanteerd te worden.

De noodzakelijke verlaging is onder meer afhankelijk van:

- de verwachte hoogte van de index en de verwachtingen omtrent de ontwikkeling daarvan;
- een eventuele samenhang met de resultaten op de belegde middelen;
- een eventuele maximering in de index.

De aangepaste rekenrente dient dan maximaal gelijk te zijn aan de maximale rekenrente van 4% minus een prudente inschatting van de toekomstige verwachte indexatie. In onderstaand schema is samengevat wat de toegestane rekenrente in de verschillende situaties is, uitgaande van de nochtans geldende maximale rekenrente van 4%.

Indexatie voor pensionering	Indexatie na pensionering	Rekenrente voor pensionering	Rekenrente daarna
Geen	Geen	Hoger dan 4%	Hoger dan 4%
Geen	Voorwaardelijk	Hoger dan 4%	Maximaal 4%
Geen	Onvoorwaardelijk	Hoger dan 4%	Lager dan 4%
Voorwaardelijk	Geen	Maximaal 4%	Hoger dan 4%
Voorwaardelijk	Voorwaardelijk	Maximaal 4%	Maximaal 4%
Voorwaardelijk	Onvoorwaardelijk	Maximaal 4%	Lager dan 4%
Onvoorwaardelijk	Geen	Lager dan 4%	Hoger dan 4%
Onvoorwaardelijk	Voorwaardelijk	Lager dan 4%	Maximaal 4%
Onvoorwaardelijk	Onvoorwaardelijk	Lager dan 4%	Lager dan 4%

6.1 Landsverordening algemeen pensioen (AB 2011 no. 85) (Lap)

Conform artikel 7 lid 2 van de (Lap) verkrijgt een deelnemer bij het eindigen van zijn deelneming, anders dan door overlijden of het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, een premievrije aanspraak op uitkeringen (gefinancierde aanspraken), indien het deelnemerschap ten minste tien jaren heeft geduurd. Hieruit zou afgeleid kunnen worden dat een pensioenfonds de eerste tien jaren in het geheel nog geen voorziening hoeft op te nemen. De CBA acht dit echter niet prudent en acht het noodzakelijk dat ondernemingspensioenfondsen reeds in de eerste tien jaren een voorziening vormen op basis van tijdsevenredige aanspraken.

7 Weerstandsvermogen

De in het fonds aanwezige bezittingen dienen in beginsel op elk moment ten minste gelijk te zijn aan de in paragraaf 6 omschreven ondergrens van de voorziening. Om ongunstige ontwikkelingen op de financiële markten op te vangen is boven de ondergrens die in paragraaf 4 is beschreven tevens een weerstandsvermogen noodzakelijk. Voor de bepaling van de omvang van het weerstandsvermogen wordt verwezen naar de solvabiliteitsrichtlijnen van de CBA.

8 Verklaring van de actuaris

De verklaring van de actuaris in het verslag dat ingevolge artikel 10 lid 3 van de Lop aan de CBA overgelegd dient te worden, houdt (onder andere) in dat de voorziening pensioenverplichtingen als geheel op prudente grondslagen is berekend. Bij de berekening dient steeds uitgegaan te worden van prudente actuariële uitgangspunten; tegen die achtergrond dienen de ontwikkelingen in onder meer de levensverwachting en de rente nauwlettend gevolgd te worden. De certificerend actuaris dient ieder jaar vast te stellen dat de gehanteerde (actuariële) grondslagen voldoende prudent zijn en dat tegenover de berekende actuariële voorzieningen adequate dekking staat en dus de solvabiliteitspositie toereikend is. Voor zover er voor onderdelen van waardering van de pensioenverplichtingen dan wel voor bepaalde risico's sprake is van een niet-toereikende voorziening, dient in het actuariële verslag te worden aangegeven op welke wijze deze tekorten elders worden gecompenseerd (toereikendheidstoets).

9 Herstelplan

Indien de dekkingsgraad onder de 100 procent daalt dient het pensioenfonds een herstelplan in te dienen. Indien de dekkingsgraad zonder rekening te houden met het weerstandsvermogen, ofwel (waarde bezittingen minus kortlopende verplichtingen : voorziening pensioenverplichtingen) onder de 100 procent is (*dekkingsstekort*), dan dient het fonds binnen 3 maanden een herstelplan in te dienen waaruit blijkt dat de bruto dekkingsgraad (zonder rekening te houden met weerstandsvermogen) binnen 5 jaar weer boven 100 procent is. Indien de bruto dekkingsgraad zonder rekening te houden met het weerstandsvermogen boven de 100 procent is, maar de dekkingsgraad rekening houdend met het weerstandsvermogen, ofwel (waarde bezittingen minus kortlopende verplichtingen minus weerstandsvermogen : voorziening pensioenverplichtingen) onder de 100 procent is (*reservetekort*), dan dient het fonds binnen 6 maanden een herstelplan in te dienen dat erop gericht is om de netto dekkingsgraad (rekening houdend met weerstandsvermogen) binnen maximaal 15 jaar weer boven de 100 procent te brengen. De maximale termijn waarbinnen het dekkingsstekort dan wel het reservetekort dient te zijn geëlimineerd kan worden verkort indien de CBA dit noodzakelijk acht.

Opgebouwde en ingegane pensioenen hoeven niet verlaagd te worden zolang de bruto-dekkingsgraad hoger is dan 100 procent en op basis van een door de CBA goedgekeurd herstelplan wordt toegewerkt naar een 100 procent netto dekkingsgraad binnen een door de CBA goedgekeurde periode (toegestane herstelperiode: maximaal 15 jaar). Pensioenfondsen met een dekkingsstekort dan wel een reservetekort dienen additionele rapportages in te dienen; de additionele rapportagevereisten worden afzonderlijk per brief aan het desbetreffende pensioenfonds kenbaar gemaakt.

Bij het opstellen van een herstelplan dient een fonds de volgende voorwaarden in acht te nemen:

- (a) het herstelplan dient een gestaag herstel te vertonen van de dekkingsgraad;
- (b) het herstelplan dient door een actuaris beoordeeld te zijn op onder meer juistheid, effectiviteit en haalbaarheid. De bevindingen van de actuaris dienen overgelegd te worden aan de CBA;
- (c) het fonds mag zijn risicoprofiel niet significant vergroten ten opzichte van de situatie vóór het ontstaan van het tekort (risico's voor deelnemers en pensioengerechtigden mogen niet significant toenemen);
- (d) het is een fonds met een tekort niet toegestaan om gedurende de herstelperiode beslissingen te nemen die leiden tot een significante vertraging van het herstel. Dit betekent bijvoorbeeld dat een fonds geen of enkel in zeer beperkte mate toeslagen mag verlenen zolang sprake is van een reservetekort, tenzij de werkgever een afzonderlijke kostendeekkende premie betaalt voor het verlenen van toeslagen;
- (e) indien het tekort significant stijgt na het opstellen van het initiële herstelplan dient het fonds het herstelplan te herzien en het hogere tekort als vertrekpunt te nemen voor het herziene herstelplan;
- (f) het fonds dient tenminste een keer per jaar schriftelijk aan de CBA te rapporteren of het herstel conform herstelplan verloopt; en
- (g) het herstelplan eindigt indien er sprake is van 2 opvolgende kwartalen met een netto dekkingsgraad van boven 100%.

Toelichting

Ad c) Deze voorwaarde houdt in dat een pensioenfonds gedurende de looptijd van het herstelplan het risicoprofiel van de totale beleggingen ten opzichte van de begindatum van het herstelplan niet significant mag vergroten. Het pensioenfonds mag dus niet besluiten tot een aanpassing van het strategisch beleggingsbeleid dan wel het beleggingsplan als dat leidt tot een significante vergroting van het totale risicoprofiel.

Datum vaststelling: 27 maart 2017

Datum inwerkingtreding: 1 januari 2018